

MLADA RAST

GLASILO OSNOVNE ŠOLE MAJŠPERK

Darko Zakelšek, 7. a

Vid Topolovec, 7. a

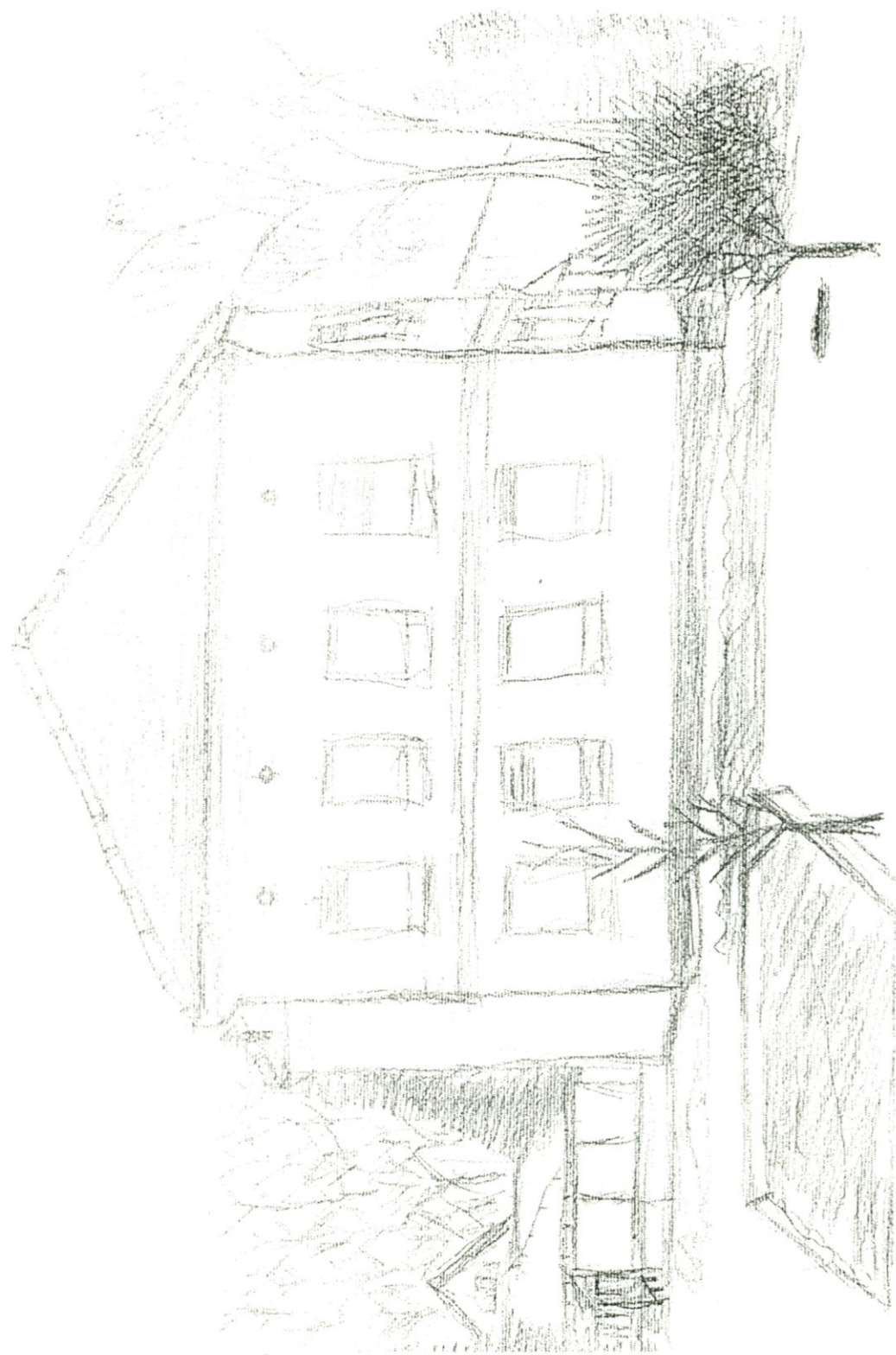
Majšperk, 2004/2005

GLASILU NA POT

V mesecu juniju, za marsikoga najprijetnejšem delu leta, že nekaj let izdajamo naše šolsko glasilo.

V zapisanih besedah je skritega veliko dela tistih, ki so glasilo oblikovali. Kakor koli že, z njim vam, spoštovani bralci, ob uživanju v malih, drobnih trenutkih bivanja, želimo popolniti življenje. Ta svet res ni v celoti zlat, a na njem je veliko zlatih žarkov, ki čakajo, da nas ogrejejo. Naj bo eden teh v tem glasilu, ki bo v popolnosti zasijal ob vašem prebiranju. Veliko užitkov vam privoščim.

Rajko JURGEC
RAVNATELJ

Doroteja
Avguštín

KONČNA EKSKURZIJA

Pred šolo smo se dobili ob pol osmih.

Ko je prišel avtobus, smo se odpeljali v Rogatec, v muzej na prostem. Najprej smo si ogledali muzej, nato pa smo imeli malico iz nahrbtnika. Potem smo se odpeljali do jame Pekel. Skupaj z vodičem smo peš odšli v mrzlo jamo. V jami smo videli veliko naravnih lepot. Veseli smo odhiteli iz jame do trgovine s spominčki.

Spet smo se vrnili na avtobus ter se odpeljali v Celje. Odšli smo na Celjski grad ter si iz terase ogledali mesto Celje. Ker smo bili že lačni, smo se odpravili v Mc Donalds. Svoje denarnice smo lahko šli izprazniti v veliko trgovino.

Veseli in utrujeni smo se vrnili nazaj na avtobus ter se odpeljali nazaj v Majšperk.

Ta izlet mi je bil zelo všeč.

Marcel Žunkovič, 3.a

Bili smo v jami Pekel.

Ko smo izstopili iz avtobusa, smo nekaj časa hodili po varni poti. Ko smo bili pri jami Pekel, smo malo počakali na vodičko. Nekateri so si še kaj kupili. Nato je prišla vodička. Malo smo si morali zavihati hlačnici, da ne bi imeli mokrih. Vodička je nato odklenila vrata in odšli smo v jamo Pekel. Ogledali smo si živalski vrt. Tam je bila velika mama žaba, male žabice in vila. Videli smo kapnike. Tisti, ki rastejo od spodaj navzgor, se imenujejo stalagniti, tisti, ki pa rastejo od zgoraj navzdol, pa so stalaktiti. Ugasnili smo tudi luči in bili tiho, da bi prišli netopirji. Vendar jih ni bilo. Šli smo 42 metrov navzgor po stopnicah. Izhod je bil umeten. Tam smo še enkrat ugasnili luči, ker še nismo videli netopirjev. Tam pa smo videli tudi kobilice. Nato smo odšli po poti skozi gozd. Prišli smo nazaj v dolino. Tam smo malicali, se igrali in si kupili spominke.

Nato smo odšli po varni poti nazaj do avtobusa.

Vesna Kunstek, 3.a

V torek, 17.5.2005, smo se zjutraj ob 7.30 odpravili proti Rogatcu. Peljali smo se z avtobusom. V Rogatec smo se vozili približno pol ure. Tam nas je sprejela gospodična, ki je bila naša vodička. Najprej nas je vse pristrčno pozdravila, nato smo odšli v rojstno hišo Jožeta Šmita, ki je bil pesnik, prevajalec in vaščan občine Rogatec. Nato smo se v hiši posedli in vodička nam je povedala, kje je kdo spal. Najbolj zanimiva mi je bila dekliška sobica, ker je imela škripajoča. Ko je zvečer dekle šlo na stranišče – na štrbunk, so lahko starši slišali, kdaj se je vrnila. Starši so morali vedeti, če je k dekletu prišel fant. Dekliška sobica je imela tudi manjša okna, da fantje niso mogli noter. Nato smo si še lahko sami ogledali prostore. Potem smo se vsi zbrali pri vodnjaku. Vodička nam je povedala, da je vodnjak kot čaplja. Pokazala nam je, kako deluje. Najprej je odprla dva pokrova in pokazala na kamen – kot utež, na čapljini nogi. Nato je s pomočjo uteži potegnila vodo iz vodnjaka. Poškropila nas je z ledeno mrzlo vodo, da nas je kar zazeblo. Nato smo šli po urejeni poti do svinjaka. Pokazala nam je, kako so svinje krmili in za kolone spravili iz svinjaka. Nato nam je pokazala vinsko klet. Vinsko klet zlahka prepoznamo, saj ima na stranicah vrat izrez soda, da lahko v klet spravijo kakšen večji sod. Nato nam je pokazala stroj, ki loči plevel od zrn. Pokazala nam je tudi lojtrnik in dva vozička, s katerima so se zelo radi igrali otroci. Potem, ko smo šli že proti kovačnici, nam je vodička pokazala stranišče na » štrbunk«. Ko smo prišli v kovačnico, nam je vodička povedala, da je ta kovačnica posnetek originala. Ko smo že pri hišah in originalih, naj še povem, da je rojstna hiša Jožeta Šmita bila prestavljena, saj ni stala na tej lokaciji. Ta hiša je iz lesa in tudi žlebovi so iz lesa.

Potem smo šli še v trgovinico z mešanim blagom. Lahko smo si kupili piščali iz lubja, piščali na vodo in še marsikaj. Ko smo si že vse ogledali, smo odhiteli do avtobusa, saj se nam je že malce mudilo v jamo Pekel.

Ko smo bili že blizu jame Pekel, se je avtobus ustavil in izstopiti smo morali. Potem smo po varni poti šli do ceste, ki vodi do jame Pekel. Malo pred jamo Pekel smo se ustavili, ker so bile tam brzice. V kiosku pred jamo smo si lahko kupili spominke. Nato smo odložili nahrbtnike in se postavili pred vhod v jamo. Ko je prišla vodička, smo se postavili v kolono in odšli smo v jamo. Pred jamo Pekel smo videli hudiča, ki drži to skalo. Ko smo prišli v jamo, nam je vodička pokazala mesto, kjer so našli okostje človeka. Velikokrat so ljudje šli v jamo, da bi dokazali, da se ne bojijo. V jami smo šli tudi v živalski vrt, kjer je bil ohrovt in na njem majhna žabica. Pri vodi je bila večja žabica in tudi mama vseh žabic. Videli smo papagaja, ki lula in mamo papagajko. Ko smo prišli naprej, pa smo videli nogo dinosavra. Ko smo prišli do pol poti, smo videli Blejski grad in Planico.. vse to je nastalo iz kapnikov. Vodička nam je povedala, da stalaktiti rastejo dol, stalagniti pa gor. V jami smo si ogledali

slap, ki je bil zelo lep. Na koncu je vodička ugasnila luč in temno je bilo kot v rogu, ven smo prišli dvainštirideset metrov višje, kot smo vstopili.

Upam, da mi bo ta ekskurzija dolgo ostala v zelo lepem spominu.

Tadeja Babulč, 3.a

V torek, 17.5.2005, smo imeli končni izlet ali ekskurzijo. Odhod od šole je bil ob 7.30 uri. Z avtobusom smo se najprej peljali v Rogatec, kjer imajo muzej na prostem. Tam nam je gospa povedala nekaj o predmetih, ki so jih uporabljali nekoč. Pot smo nadaljevali v jamo Pekl, kjer nas je sprejela vodička. Skupaj smo si ogledali jamo Pekl. Pri vhodu smo videli netopirja. V jami pa imajo rakce, ki živijo samo v sladkih in čistih vodah, prehranjujejo pa se s šibkejšimi od sebe. Ogledali smo si tudi dva slapova. Eden je bil visok dva metra, drugi pa štiri metre. V jami Pekl imajo tudi zeleni živalski vrt. V njem so žabice, papagaj, mama dinozavrov in mama vseh žabic v jami. Vodička nam je v jami dvakrat ugasnila luči, da smo videli, kako je temno brez luči. Po prihodu iz jame smo si lahko kupili nekaj za spomin. Nato smo se z avtobusom odpeljali na Celjski grad, kjer je bil lep razgled na okolico. Obiskali smo tudi Mc Donalds, kjer smo pojedli hamburger, krompirček in popili pijačo. Nato pa smo šli v trgovino, da smo si lahko kaj kupili. Polni veselja smo se z avtobusom odpeljali v Majšperk. Izlet mi bo ostal v zelo lepem spominu.

Tjaša Ahec, 3.a

V torek, 17.5, smo šli na izlet. Najprej smo šli v muzej na prostem v Rogatcu. V hiši smo si najprej ogledali sobo, kjer sta spala mama in oče. Na polici so imeli zložene lepe predmete, ki so jih potrebovali za bogate goste. Videli smo še črno kuhinjo in dekliško sobo. Po tem ogledu smo obiskali jamo Pekl. Tam smo si kupili tudi kakšen spominček, nato pa se odpravili v jamo. V jami smo opazovali kapnike. V reki Peklenščici smo opazili rake, med kapniki špageti pa netopirje. Med našim ogledom je vodička ugasnila luč. Kmalu smo prišli ven. Od tu smo se odpravili na Celjski grad, ki ga obnavljajo. Z gradu smo videli mesto Celje. Po obisku Mc Donaldsa in trgovine smo se odpravili domov.

Patrik Butolen, 2.a / 8

V torek, 17.5.2005, smo imeli končni izlet. Najprej smo se odpravili v Rogatec v muzej na prostem. Tam nam je gospa povedala, kako so živeli nekoč. Videli smo črno kuhinjo, vrata, ki škripajo, sobo, kjer so spala dekleta. V gospodarskem poslopju pa smo videli stroje, ki so jih uporabljali za delo na polju. Potem smo se odpravili v jamo Pekel. Tam smo se z vodičko sprehodili po jami in povedala nam je nekaj o kapnikih. Prišli smo tudi do slapa. Videli smo oblike živali. Potem smo se povzpeli po stopnicah in prišli do zgornjega izhoda. Pred jamo smo se odpočili na klopcah, malicali in se sladkali, se smejali, igrali in zibali. Vrnili smo se do avtobusa in se odpeljali na Celjski grad. Z gradu smo si ogledali mesto Celje.

V Celju smo šli še v Mc Donalds. Tam smo si izbrali vsak svojo jed in pijačo. Potem smo šli v trgovino, kjer smo si kupili, kar smo želeli. Kmalu smo odšli na avtobus. Na avtobusu smo se pogovarjali, smejali in jedli sladkarije. Avtobus nas je pripeljal do šole, kjer so nas čakali starši in nas odpeljali domov.

Nives Avguštin 2.a / 8

17. maja smo šli na končni izlet. Najprej smo šli v muzej na prostem. Ogledali smo si hišo Jožefa Šmita v Rogatcu. Pokazali so nam tudi vodnjak, globok okoli šest metrov. Potem smo si ogledali kolarnico, kjer je bila obešena koruza, v njej pa koruzni križ.

Iz Rogatca smo se odpeljali v jamo Pekel. V jami Pekel teče reka Peklenščica. Videli smo tudi različne kapnike, stalagmite in stalaktite in štiri metre visok slap. Šli smo po celi jami Pekel.. Nato smo se odpeljali v Celje, na ruševine Celjskega gradu. Od tam se vidi celo Celje in okolica. V Celju smo šli še v Mc Donalds. Tam smo se okrepčali. Šli smo tudi v trgovino v trgovini si je lahko vsak nekaj kupil. Nato smo šli domov.

Na izletu mi je bilo zelo lepo.

Simon Ekart, 2.a / 8

S PRIJATELJEM IMAVA SKRIVNOST

»Kaj so skrivnosti?« se pogosto vprašamo. Skrivnosti so ponavadi kakšna gesla, kode ali dogodki. Ko ti nekdo zaupa skrivnost, jo moraš obdržati zase, saj če je ne, potem to ni več skrivnost. Skrivnosti obdržijo zase samo najboljši prijatelji. Tudi jaz in prijatelj imava skrivnost.

Bilo je v tretjem razredu pred poukom, ko smo bili še vsi sproščeni in nismo mislili na pouk. Enkrat pa je moj prijatelj v omarico, v kateri so bili risalni bloki, tempera barvice in podobno, nastavil minico s črnilom. Nastavil jo je med vrata omarice in polico ravno tako, da bi minico

razneslo takoj, ko bi jo kdo zaprl. Prijatelj je nekaj časa opazoval, če bo kdo zaprl vrata omarice. Ker ni bilo blizu nikogar, je začel iskati nekoga, ki bi zaprl vrata omarice. Prišel je do mene in me prosil, da zaprem vrata. Nekaj časa sem premišljeval, zakaj me je to prosil, nato pa sem jih šel zapret. Ko sem jih zaprl, sem zaslišal nenavaden zvok. Najprej sem pomislil, kaj se je zgodilo, nato pa sem ugotovil, da je zvok prišel iz notranjosti omarice. Ker nisem hotel biti kriv, nisem pogledal v omarico.

Nihče ni natančno vedel, kaj se je zgodilo vse do naslednje ure likovnega pouka. Takrat so vsi videli risalne bloke, modre od črnih. To, da sva midva zakuhala vso zmešnjavo z bloki in s črnim, je do tega trenutka bila najina skrivnost.

Simon Babulč, 5.a

TUDI TO JE LJUDSKO SLOVSTVO

DIVJA JAGA

Bil je dolg zimski večer, ko smo se odpravili spat. Ker me je tlačila nočna mora, nisem mogel zaspati. Po prstih sem odšel k babici v njeno sobo. Na srečo še babica ni spala. Rekel sem ji, da ne morem zaspati in da mi naj pripoveduje kakšno zgodbo. Strinjala se je in mi začela pripovedovati zgodbo o divji jagi.

Bila je še majhna in rekla je, da ji je to zgodbo pripovedovala njena babica. Rekla mi je, da kdor je lovil divjad ponoči in na nedeljo, se je po smrti prikazoval in strašil kot duh.

Neki večer, ko se je sprehajala po gozdu in jo je že zajela tema, je zaslišala močan šum in veter, ki je vršal mimo nje. Zaslišalo se je lajanje psov in pikanje pušk. Hitro se je skrila in gledala iz daljave, kaj se dogaja. Mimo je privihral človek, ki je bil brez glave. Psi so močno lajali, ampak nikjer jih ni videla. Puške so pokale, kot da bi mimo šlo sto lovcev. Čez čas se je vse umirilo in babica se je odpravila domov. Vsa prestrašena je prišla v hišo in skoraj govoriti ni mogla. Samo kazala je z rokami tja, od koder je prišla. Ko se je le pomirila, je povedala, kaj se ji je zgodilo. Vsi so se zelo močno prestrašili. Sklenili so, da bodo drugo noč odšli na mesto, kjer se je to zgodilo. Čeprav jih je babica prepričevala, naj nikamor ne hodijo, so vzeli orodje in se odpravili. Ko so prišli na kraj, kjer se je to zgodilo, so splezali na drevesa in čakali. Naenkrat je zapihal močan veter, nastal je šum in slišalo se je lajanje psov in pikanje pušk. Hrup se je približeval. Mimo njih je z veliko hitrostjo pihal veter in med vetrom so zagledali moža brez glave. Za njim pa so prišli štirje, ki so bili prav tako brez glav

in so nosili krsto. V temi je babičin stric zagledal soseda, ki je ležal na tleh in je bil mrtev. Od strahu so se spustili z dreves in se razbežali. Ta pojav je videlo še veliko vaščanov. Babica mi je rekla, da si njena babica tega ni znala razložiti, saj je bilo videti zelo nenavadno. Jaz še kaj takega nisem videl, ne doživel in si tega tudi ne želim, saj me že ob misli na to spreleti srh.

Darko Zakelšek, 7.a

VALJHUN PRIPOVEDUJE

Danes je zelo lepo sončno vreme, zato sem se odločil, da grem s kolesom na trening. Ko sem si odklepal omarico in se preoblačil, me je nekdo potrepal po hrbtu. Ko sem se obrnil, sem se zelo prestrašil. Zagledal sem nekega človeka z veliko dolgo brado z mečem in precej čudnimi oblačili. Vprašal sem ga, kako mu je ime in če je prišel trenirat nogomet. »Ime mi je Valjhun, iščem pa Črtomirja. Ti bom povedal svojo zgodbo.« je dejal.

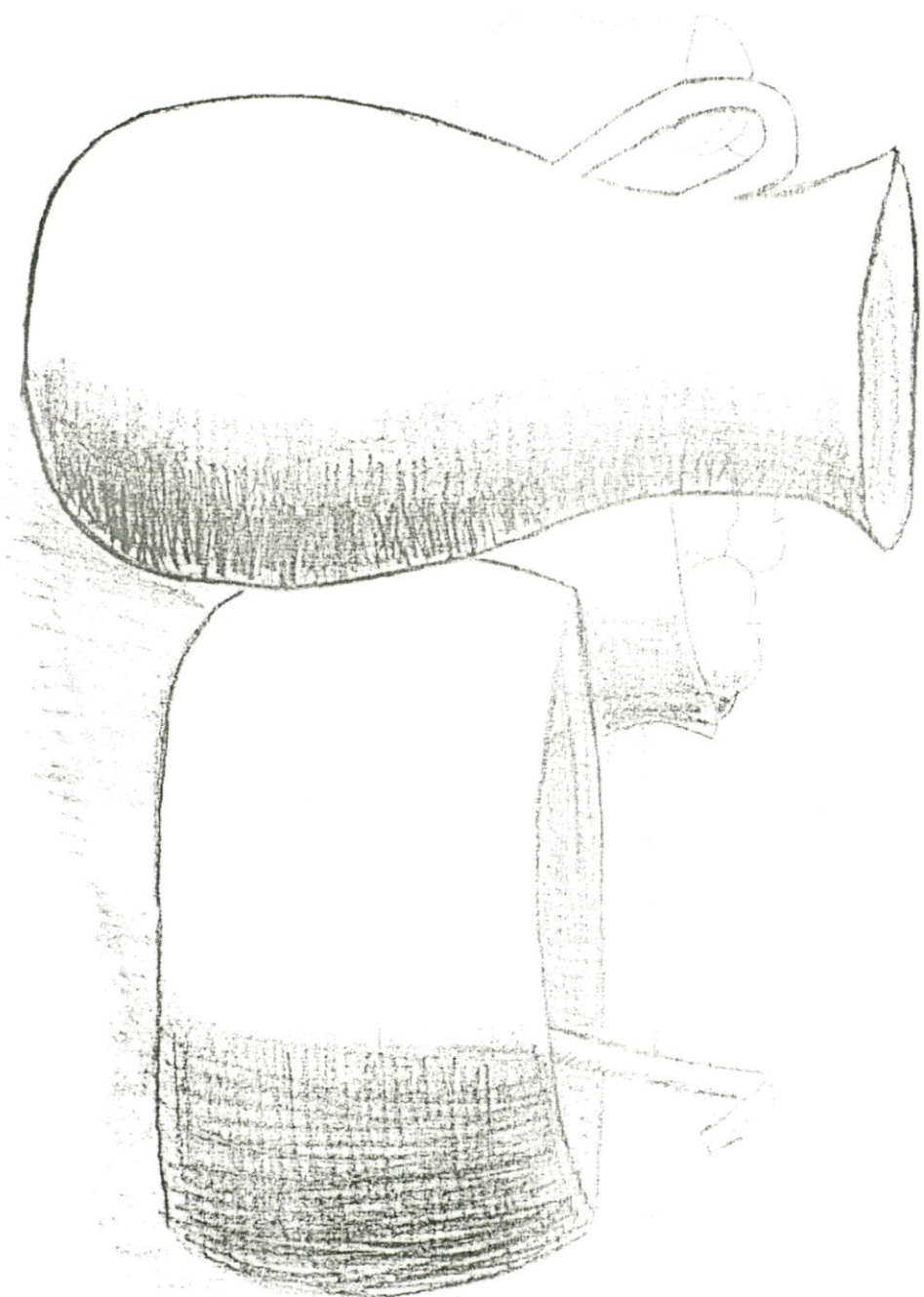
»Imeli smo mesečne boje za svojo krščansko vero. Nato smo se začeli boriti in iskati Črtomirjevo peščico vojakov, najbolj pa njega. Čez teden, ko sem dobil »cajtenge«, sem prebral, da Črtomirju zmanjkuje hrane in da bodo zvečer pobegnili v goščavo. Te »cajtenge« mi je prinesel dr. Aleš Potočnik, ki jim je sledil in prisluškoval. Tudi on je potrdil zgodbo. Ko so se odpravili proti puščavi, smo jim sledili. Nato so si postavili šotore in mi smo jih napadli iz ozadja, nakar se je začel hud boj. Vsi so kričali, da je to mesarsko klanje, ne pa boj. Črtomirja ni bilo nikjer med žrtvami, zato sem s konjem šel raziskat gozd. A čez par tednov se je izvedelo, da se je Črtomir dal pokristjaniti. Ja, to pa je vse, več se ne spominjam.«

»No, sedaj moram na igrišče, tebi pa želim čim več sreče pri iskanju Črtomirja,« sem se poslovil.

Denis Železnik, 8.a

Lea Lampret, 5. b

Kaja Valand, 8. b/9

PREMAGAL SEM STRAH

Strah je del našega življenja. Vsi se nečesa bojimo in če kdo reče, da se ne boji ničesar, se zelo moti. Jaz se bojim, ko učiteljica ali učitelj gleda v redovalnico, koga bo vprašal. Tako se mi je zgodilo nekaj dni nazaj, v četrtek. Zjutraj sem vstal zelo dobre volje. Malo me je bolela glava ob misli, da je danes pred mano zelo naporen dan. Ko sem odhajal v šolo, je bilo še temno, a sploh me ni bilo strah. Z avtobusom smo prispeli v šolo in se posedli po stolih v učilnici, kjer smo imeli pouk prvo uro. Imeli smo geografijo in učitelj je spraševal. Poklical je nekaj učencev in jim zastavil vprašanja. Na njihovo nesrečo, niso znali kaj dosti. Tako jim je učitelj dal slabe ocene in vsi žalostni so se odpravili v klopi. Ure so minevale in na urniku je bila zgodovina. Učitelj je seveda spraševal. Zelo nas je bilo strah. Zazvonilo je ob koncu odmora in učitelj se je pojavil v razredu. Vsi nestrpni smo čakali, koga od nas bo vprašal. Gledal je po razredu in naposled rekel, da naj pridem kar jaz. Misli so mi begale po glavi in od strahu bi skoraj vse pozabil. Nisem se učil, zato nisem pričakoval dobre ocene. Tako me je bilo strah, da mi je kar sapo jemalo. Vdihnil sem in odšel iz klopi. Noge so mi trepetale. Učitelj me je gledal tako dolgo, dokler se nisem umiril. Zastavil mi je nekaj vprašanj, na katera sem dobro odgovoril. Misli so postajale bolj jasne in ni me bilo več tako strah. Mislil sem le na to, da bo v mojem zvezku napisana »debela« petka in doma prisrčen nasmeh na obrazu moje mame. Vse je potekalo, kot bi moralo. Sošolci so mi kazali s klopi, da bom zagotovo dobil petko. Zdaj pa je ta močan strah začel popuščati. Bil sem sproščen in miren in zlahka sem odgovarjal na vprašanja, ki mi jih je zastavljal učitelj. Na koncu sem videl, kako učitelj zapisuje v moj zvezek petko. Postalo mi je jasno, da je to moj najsrečnejši dan. Končno sem se usedel v klop in šele tedaj se mi je odkotalil ogromen kamen strahu iz srca.

To je bila moja največja preizkušnja in mislim, da je strah navsezadnje koristen. Če ne bi bilo strahu, bi si ljudje vse upali in bil bi nered.

Darko Zakelšek, 7.a

MAMIN DELOVNI DAN

Moja mama je po poklicu čistilka in skladiščnik. Dela na bencinskem servisu v Majšperku. Doma je gospodinja.

Njen delovnik se začne že zjutraj. Ob 8. uri se odpelje z avtom v službo. Pred odhodom pripravi malico za očeta, pri katerem je tudi zaposlena. Ko prispe na bencinski servis, se preobleče v službeno obleko in gre v skladišče. Tam zloži na police blago in preveri datum uporabe. Nato naloži blago tudi na prodajne police. Ko to opravi, še počisti in pospravi trgovino. Nato se odpravi urejat okolico okrog bencinske. Zaliže tudi rože. Ko postori tudi to delo, prešteje denar in ga sortira. Nato ga preloži v varnostno vrečko in jo zapečati. Ko postori delo, se odpravi domov. Doma odloži vse stvari, ki jih je prinesla iz službe. Odpravi se kuhat kosilo. Ko pridem domov, me že čaka okusno kosilo. Ko se najeva, poklepetava o šoli in o njenem delu v službi. Zatem pomije posodo, jaz pa ji skuham kavo. Popoldan čisti in pospravlja hišo. Zvečer, ko pride domov moj oče, pa mu pripravi večerjo. Nato se še pogovarjamo. Pozno odide vsa utrujena spat.

Mislim, da je moja mama pravi moj zaklad. Imam jo zelo, zelo rada in jo spoštujem. Sva dobri prijateljici in si vse zaupava.

Lea Lampret, 5.b

Moja mami gre v službo približno takrat, kot jaz v šolo. V službi pomaga gibalno oviranim otrokom. Včasih pomaga tudi v šolski knjižnici. V njeni službi mora biti velikokrat stroga, da jo učenci ubogajo.

Njeno delo je, da nudi pomoč otrokom, ki so gibalno ovirani. Mislim, da je njeno delo kar težko. Ko pride iz službe, se naje in me vpraša, kako sem se imela v šoli. Vsak dan tudi pospravlja. Preostali čas pa se ukvarja z mano in z mojo sestro Marušo.

Moja mami je zelo prijazna in skoraj vedno nasmejana. Dobro skrbi zame. Upam, da bo še naprej takšna z mano in da bo še naprej tako dobro skrbela za mene.

Sandra Križanec, 5.a

Že po naravi je moja mama bolj blizu otrokom, kot oče, saj mora za svojega otroka skrbeti dan za dnem, mu prati, likati, šivati in narediti še mnoge druge stvari.

Moja mama je bila in je še zaposlena kot prodajalka, vendar je zdaj v porodniški, saj pričakuje otroka.

Njen delovni dan se začne bolj pozno zjutraj, saj v tem času še zelo rada poleži v postelji.

Zjutraj skuha atiju kavo in pripravi zajtrk. Potem pomije posodo in gre ven na sveži zrak. Čez nekaj časa se vrne in začne pripravljati kosilo, saj ve, da se jaz kmalu vrnem iz šole. Ko pridem domov, jo najdem na sedežni. Ponavadi gleda televizijo, saj je bila hitra in je kosilo skuhala že prej. Potem se skupaj odpravimo jest. Po kosilu mami dela različne stvari, odvisno od dneva: včasih lika, sesa stanovanje, vsak dan pa pomiva posodo. Potem leže v posteljo in za nekaj časa zaspi. Proti večeru pa se z atijem odpravita na sprehod.

Čez nekaj časa bo mamic odšla v bolnišnico in ne morem si predstavljati, kako bo doma brez nje, saj opravlja skoraj vsa hišna dela, ati pa se raje posveti orodju in pospravljanju različnih stvari.

Rosana Majhenič, 5.a

Kaj je mama? Mama je ena sama, dana za dobroto in ljubezen. Mama da otroku vso ljubezen, kar je le lahko premore. Ko je otrok majhen, mora imeti hrano, toplino, ljubezen. Vse to mu lahko da prava mama.

Moja mama se z mano trudi vse dneve, z enim samim razlogom; da bi v življenju bil na pravih poteh in ne na onih, mračnih.

Delovni dan moje mame se začne zjutraj, preden sonce vzide. Takrat vstane, se preobleče ter zase in za očka skuha kavo. Okoli pol sedme ure zjutraj me zbudi, da ne bi zamudil avtobusa v šolo. Ko je ura že toliko, da moram iti na avtobus, mi zaželi lep dan in me pošlje na avtobus.

Ker moja mama zdaj hodi v šolo, se takoj, ko je sama, začne učiti. Večkrat sem ji že rekel:

»Če bi se jaz učil toliko kot ti, bi znal na pamet vsako besedo iz zvezka.« Popoldne, ko pridem domov, me že čaka slastno kosilo, ki ga je seveda, skuhala mama. Čez dobre pol ure mama že gre v šolo v Ljutomer, kjer se uči do poznih večernih ur. Ko pride domov, vsa utrujena ponavadi poje večerjo, me pošlje v posteljo in se nato ... še sama odpravi spat.

Sam si niti približno ne morem predstavljati življenja brez mame. Mislim, da vsak otrok hitro spozna, da drži stavek: »Mama je ena sama, dana za ljubezen in veselje.«

Simon Babulč, 5.a

GROZNE SANJE

Nekoč, pred davnimi časi je živel fant, ki je bil tako velik in suh, da so mu pravili kar Suha Ranta. Ta Suhi Ranta je bil na svojo velikost ponosen ali pa tudi ne.

Ponosen je bil zato, ker je iz množice ljudi videl vse. Njegova velikost pa je bila tudi nadležna, ker se je mogel skloniti pred vsakimi vrati. Njegove ponose in probleme bi lahko še naštevale. V šoli je bil zelo dober učenec, dokler ga od učenja niso ločile tri majhne mucke, ki jih je dobil za rojstni dan. Domov je povabil prijatelja Mareta, da pride pogledat mucke.

»Kako so ljubke, mirne in pridne!« je dejal Mare. Dolgo sta jih občudovala, jih razvajala in se ob njih čisto raznežila. Nista opazila, da so se začele dogajati nenavadne reči. Muce so se začele spreminjati. Iz ljubkih tačic so začele poganjati dolge tace, iz pristrčnega gobčka so zrastle veliki zobje. Ranta in Mare nista ničesar opazila. Nato so muce postale že prave zveri. Ko sta Ranta in Mare to vendarle opazila, so se jima začela tresti kolena. Spoznala sta, da sta v veliki nevarnosti. Ranta in Mareta so pošasti ujele v past. Ena spredaj, druga zadaj, tretja pa ob strani in že je imela prva Mareta do pasu v gobcu, druga je Ranti že skoraj pojedla nogo. Ker pa mu je čevelj zelo smrdel, so zveri oba izpljunile. Ko sta letela po zraku sta spoznala, da letita tretji pošasti v gobec. Zamižala sta in si že predstavljala, kako jima zver lomi kosti in kako...

Ravno takrat je zazvonila budilka in Ranta se je zbudil ves premočen od potu. Ves prestrašen je zagledal muce, ki so sladko spale ob njegovih nogah.

Oddahnil si je, saj so bile le sanje.

Ana Gorišek, 5.b

PUSTNA POVORKA

V soboto, 5.2.2005, smo imeli v našem kraju pustno povorko. Vse maske smo se zbrale na Bregu. Dečki iz našega razreda smo bili vitezi, deklice so bile princeske. Druge skupine so bile mušnice, žabice, vesoljci, vojaki, čarovnice, mušketirji, indijanci in še različne druge maske. Ko smo prišli v Majšperk na igrišče, smo se v šotoru predstavili. Po predstavitvi smo plesali in šli na pustno malico.

Ko sem prišel domov, sem bil še zunaj. Ta dan je bil zelo lep.

Matic Rakovec, 2.a / 8

V SADOVNJAKU

V torek, 3.5.2005, smo imeli naravoslovni dan. Šli smo v sadovnjak. Ko smo prispeli v sadovnjak, nas je sprejela prijazna gospa in nas popeljala po sadovnjaku. Povedala nam je mnogo zanimivega: katere živali so škodljivci in katere so koristne živali, kako branijo drevesa pred škodljivci, da drevesom porežejo visoke veje, da ne zrastejo previsoko. Po ogledu sadovnjaka smo delo nadaljevali še v šoli.

Lucija Vilčnik, 2.a / 8

V torek, 3.5.2005, smo šli v sadovnjak. Tam nas je pričakala gospa Jožica. Ogledali smo si njihov velik sadovnjak na bregu. Videli smo cvetoče jablane, pokazala nam je začetek jabolk in jabolčnega zavijača. Gospa nam je povedala, da drevesa obrežejo in povedala nam je še mnogo zanimivega. Ob koncu obiska nam je ponudila domači sok iz jabolk in kekse. Zahvalili smo se in odšli šolo.

Ana Šaše, 2.a / 8

PREMAGALA SEM STRAH

Noč je bila zelo dolga, saj očesa niti zatisnila nisem. Ko me je toplo sonce zjutraj pobožalo skozi okno po licih, sem vstala.

Z mamo sva bili dogovorjeni, da greva skupaj v šolo, ker sem morala vrniti vse učbenike. Ko sva hodili po pločniku, nisva niti jaz, niti mama spregovorili nobene besede. V grlu me je tako tiščalo, da sem skoraj zajokala. Nisem mogla verjeti, da bom zadnjič videla sošolce in sošolke, saj sem zaradi selitve morala v drugo šolo. Malce me je bilo strah, kako me bodo na drugi šoli sprejeli. Ko sva z mamo prišli do šole, sva nekaj minut počakali, da sva se izognili gneči na hodnikih. Najprej sva odšli v knjižnico, kjer sem vrnila učbenike, mama in knjižničarka pa sta se še nekaj časa pogovarjali. Nisem sledila njunemu pogovoru. Videla sem le to, kako si mama briše solzne oči. Kar naenkrat sva stali pred matično učilnico. Bila sem zelo žalostna, a nisem hotela, da sošolci to opazijo, zato sem si obrisala solzne oči, potrkala na vrata in vstopila. » Saša!!« sem zaslišala glasno vpitje v en glas. Najprej sem šla do učiteljic, ki me je toplo objela in mi govorila same lepe besede in tudi to, da ji je žal, ker odhajam in da me bodo pogrešali. Poslovala sem se od sošolcev in sošolk, nazadnje pa še od najboljše prijateljice in sošolke Vanje. V spomin so mi podarili spominsko knjigo. Stisnila sem jo k

sebi, jim pomahala in žalostna sem odhitela k mami, ki me je čakala na hodniku in nato sva odšli domov. Vso pot do doma sem jokala in mama je jokala z menoj in me tolažila ves popoldan in še pozno v noč. Govorila mi je, da me ni treba biti strah, da me bodo na drugi šoli lepo sprejeli in da so učitelji, učiteljice ter učenci prijazni. Po maminih besedah sem si malo oddahnila, a zaspati nisem mogla. Celo noč sem mislila na prijateljico Vanjo in razmišljala o novih sošolcih.

Sedaj že eno leto obiskujem drugo šolo in vem, da me je bilo strah za prazen nič. Sošolci so me lepo sprejeli in dobila sem veliko novih prijateljic, a kljub temu še vedno vzamem v roke spominsko knjigo, jo stisnem k sebi in se spomnim na lepe šolske dni ter začnem jokati.

Saša Serdinšek, 7.a

SKRIVNOSTI STAREGA GRADU

Nekoč, predavnimi časi, je bil v kraju Skrblje grad, ki se je imenoval grad na Trebežu. Ime je dobil po najbolj znanem hribu v kraju – Trebežu. Pod hribom so živeli preprosti vaščani. Po mestu Majšperk so se začele širiti govorice o skrivnostnem gradu v Skrbljah. Vaščani so spraševali, kaj bi lahko tako skrivnostnega v njihovem gradu, ki stoji že sedem stoletij.

Odločili so se, da bodo začeli odkrivati resnico o tem gradu.

Nekega večera so se odpravili na grad. Prišli so do gradu in zaslišali grozen hrup. Nakar je skozi velika grajska vrata pogledal zmaj, ki je bruhal ogenj. Vaščani so spoznali, da ne bodo nikoli odkrili grajske skrivnosti. Na pomoč jim je priskočil grajski norček in jim razodel skrivnost – v gradu spi prelepo dekle, ki so jo pred šestimi stoletji uročili hudobni možje. Čez nekaj časa so šli vaščani spet na grad in zmaj jim je priznal, da v gradu res spi dekle. V grad bo spustil samo dobre ljudi. Kdor se bo pretvarjal, pa ga bo pokončal s svojim ognjem. Vaščani so zbrali svoje predstavnike in jih poslali na grad. Bili so prepričani, da so dovolj dobri po srcu in duši, da lahko rešijo dekle. Po dolgih pogovorih z zmajem, so zmaja le prepričali in tako s svojimi dobrimi dejanji rešili uročeno dekle. Dekle je imelo v gradu veliko bogastvo, ki jim ga je dalo v zahvalo. Vaščani so s tem bogastvom zgradili nov grad in ji ga podarili.

Grad stoji na znanem hribu. Če imaš dovolj domišljije, ga lahko poiščeš in obiščeš. Če si dobrega srca, te bodo vaščani z veseljem sprejeli.

Ana Gorišek, 5.b

PSI

Predstavil bom pse, ker so moja najljubša živalska vrsta. Pse imajo predvsem na kmetijah, ker tam varujejo posestvo. Takšnim psom pravimo psi čuvaji. Psi čuvaji opozorijo lastnika kmetije in druge družinske člane z lajanjem.

Psica ima po 56 do 58 dni brejosti, 5 do 10 mladičev, ki so nekaj dni po rojstvu slepi in nemočni. Pes lahko živi 10 do 15 let, včasih tudi več, vendar pa le, če je zdrav in za njega lepo skrbimo.

Prednik domačega psa je volk. Udomačili so ga pred približno 12 000 leti; to se je verjetno zgodilo v osrednji Aziji. V začetku so pse gojili za hrano, v mrzlih krajih pa za gretje. V današnjem času so psi službeni, psi čuvaji, reševalci, lovski psi, družabne živali... poznamo več kot 850 pasem.

Nemški ovčar je pes čuvaj in, kot lahko sklepamo že po imenu, tudi pastirski pes. Plečna višina odraslega samca je 60 do 65 centimetrov.

Belgijski ovčar je zaradi odličnega nosu zelo dober pes čuvaj. Pogosto ga uporabljajo za policijskega psa.

Dejan Korez, 5.b

PO NAŠEM KRAJU

V četrtek, 14.4.2005, smo imeli naravoslovni dan. Šli smo po Majšperku in Bregu.

Najprej smo si ogledali občino in gasilski dom, kjer nam je gasilec povedal nekaj o gasilskih aparatih in avtomobilih. Potem smo odšli v cvetličarno, kjer smo videli mnogo lončnic in rezanega cvetja. Nato smo se ustavili v šiviljstvu Demol in v njihovi trgovini, kjer prodajajo sešita oblačila. Po tem ogledu smo šli v šolo na malico. Ko smo se okrepčali, smo se odpravili na Breg. Na Bregu smo se najprej ustavili v trgovini TVI Majšperk, ki je dobro založena z blagom, volno in gobelini. Nato smo obiskali foto studio Brbre in trgovino s čevlji Planika. Prav zanimivo je bilo v mizarstvo VUK, kjer izdelujejo stvari iz lesa. Blizu mizarstva je še prodajalna Domačija, kjer prodajajo rože, razna semena, vijake, orodje in mnogo drugega. Na naši poti smo se ustavili še na pošti, v trgovini z oblačili Dino in na banki, kjer hranijo in posojajo naš denar. Na Bregu smo obiskali še frizerski salon in lekarno. Zadnja postaja našega naravoslovnega dne je bila trgovina Mercator, kjer si je vsak kupil nekaj sladkega. Naš naravoslovni dan je bil poučen in zanimiv.

Ana Karneža 2.a / 8

NAŠE IGRAČE

(zapisano po pripovedovanju)

TO JE MOJ PRIJATELJ RAČI. NAREJEN JE IZ VELIKIH IN MALIH LEGO KOCK. LAHKO HODI IN TUDI SKAČE. GLAVA JE TRDA, OČI PA IMA ORANŽNE. Z ROKAMI LAHKO TEPE TUDI KAMENJE. LAHKO SE KOTALI ALI PA SE DRSA PO TREBUHU. NAREDI LAHKO TUDI SALTO.

PATRIK LAMPRET, 1.a

TO JE MOJSTER MIHA.. MOJSTER MIHA ZNA VSE POPRAVITI. NA GLAVI IMA RUMENO KAPO. NJEGOVA GLAVA JE MEHKA, IMA LASE IN UHLJE. OBLEKA JE VEDNO PISANA IN JE ORANŽNO BELE BARVE. OBLEČEN IMA KOMBINEZON. OBUTE IMA RJAVE ČEVLJE.

ROK KORŽE, 1.a

TO JE MIŠKA MAŠKA. MIŠKA MAŠKA IMA BELA IN ČRNA UŠESA, ČRNI NOSEK IN ČRNE OČI. IMA RDEČ JEZIK IN BELE BRKE. TELO, ROKE IN NOGE IMA ČRNE. TUDI REPEK JE ČRN. OBLEČENO IMA ROZA OBLEKO. RADA SE IGRA.

LUCIJA BRGLEZ, 1.a

TO JE AVTO » PORŠE «. JE ČRNE BARVE. IMA STREHO , OKNO IN DVOJE LUČI. ZADAJ IMA DVE IZPUŠNI CEVI. IMA TUDI VRATA IN ŠTIRI KOLESA. ZNOTRAJ IMA VOLAN IN ŠTIRI SEDEŽE.

MARKO KUŽNER, 1.a

JAZ IMAM » ČOPERJA «. TO JE MOTOR. IMA ČRNA KOLESA IN VOLAN. IMA RDEČ BLATNIK IN ČRN PRTLJAŽNIK.

ALEKS LOZINŠEK, 1.a

TO JE MOJA PRIJATELJICA ISKRA. ISKRA JE KONJ. IMA ČRNE OČI. V OČEH IMA BELE PIKICE. ISKRA IMA DOLGO GRIVO IN LEP REP. IMA BLEŠČEČA KOPITA IN ROZA SEDLO. ISKRA JE BELE BARVE. OB GOBČKU IMA ROZASTO LISO.

BARBARA SVENŠEK, 1.a

TO JE KUŽA. IMA BELO IN ČRNO DLAKO. GOBČEK IMA RJAV. NA GOBČKU IMA ŠTIRI PIKICE IN ČRNI SMRČEK. V USTIH IMA JEZIČEK. OČI IMA RJAVE. NAJBOLJŠE VOLJE JE TAKRAT, KO GA KDO BOŽA. TO JE MOJ KUŽA.

KAJA CAFUTA, 1.a

TO JE MOJA PRIJATELJICA LARISA. LASE IMA DOLGE IN ČRNE. NJENA OBLEKA JE BELA IN DOLGA. OBLEKO OBLEČE, KADAR GRE NA PLES. NAJRAJE POSPRAVLJA.

VANESA MARČIČ, 1.a

TO JE MOJ PRIJATELJ PIKI. JE RJAV, LE SMRČEK IMA BEL. OČI IMA ČRNE. TREBUH JE BEL. REPEK JE RJAV IN MAJHEN. MOJ MEDVEDEK NAJRAJE JE KRUH.

ANJA SAGADIN, 1.a

TO JE MOJ PIKI. IMA RJAVO GLAVICO, RJAVI REPEK IN NOGICE. OKROG VRATU IMA PRIVEZAN MODER TRAK. IMA BEL TREBUŠČEK, ČRNE OČI, BELI GOBČEK IN DOLGA ČRNA UŠESA. IMA ČRNA USTA IN ČRN SMRČEK. SPI NA POLIČKI MOJE POSTELJE. RAD SE Z NJIM IGRAM.

ANDRAŽ RAKOVEC, 1.a

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE BARBI GRAD. Z NJIM SE IGRAM. IMA DVA STOLPA, KI STA ROZA BARVE IN STA POLNA ZVEZDIC. EN STOLP JE MAJHEN, DRUGI PA VIŠJI. GRAD JE ROZA BARVE. NA GRADU SO ZELENNA VRATA. ZNATRAJ IMA GRAD DVE POSTELJI: VELIKO IN MALO. PRINCESINA POSTELJA

JE MODRE BARVE. NA NJEJ JE BELA MUCA. DA JE LEPŠA, IMA OKROG VRATU
ROZA MAŠELJČEK. LOVI BELO MIŠKO.

V GRADU JE MIZA, KJER JEDO PRINCESA IN KRALJ.

V GRADU JE TUDI SKRINJA ZLATA. V PREDALČKU SO DENAR, ZAPESTNICA IN
OGRLICA. PRINCESKA SE LAHKO POGLEDA V OGLEDALO. V KLETKI IMA
PRINCESA PTIČKO, KI JI LEPO PREPEVA.

Z GRADOM SE IGRAM, KO MI JE DOLGČAS.

DAŠA CVETKO, 1.a

TO JE MOJ PRIJATELJ JODI. IMA OKROGLO GLAVO, DOLGA UŠESA, ČRNE OČI,
SMRČEK IN NOS. IMA TREBUH, NOGE, ROKE IN REP. IMA TUDI MAŠELJČEK.
TO JE MOJ PRIJATELJ JODI.

ANŽE VEDLIN, 1.a

TO JE MOJ PRIJATELJ DENIS. UŠESA IMA MODRA IN RDEČA. OČI IMA RJAVE.
SMRČEK IMA RDEČ. OBLEKA JE MODRA IN RDEČA. NOGE IMA RUMENE. MOJ
PRIJATELJ JE MEDVEDEK.

ALEN ŠALAMUN, 1.a

TO JE MOJ PRIJATELJ BORIS. NA GLAVICI MU ČEPITA DVA UŠESKA. JE BELE
BARVE. OČI IN SMRČEK SO ROZA BARVE. OKROG VRATU IMA ZAVEZAN
MAŠELJČEK.

SAMO PLEČKO, 1.a

NAŠI HIŠNI LJUBLJENČKI

(zapisano po pripovedovanju)

IMAM PSIČKO METO. RADA SE IGRA IN PIJE VODO. RADA SE IGRA Z MANO.
VČASIH GRE TUDI V GOZD. JE RJAVE BARVE.

ALEKS LOZINŠEK, 1.a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL JE MUCA. IME JI JE MIKA. MIKA JE BELO ČRNE BARVE. ZVEČER, KO SE PRIPELJE KAKŠEN AVTO, SE JI SVETLIKAJO OČI. JE ZELO DOBRA LOVKA. VČASIH PRED VRATA PRINESE TUDI KAKŠNEGA GADA. PRED KRATKIM JE IMELA TRI MALE MUCKE. VSAKI DAN JIH HODIM GLEDAT. MIKA SE RADA IGRA Z VRVICO.

BARBARA SVENŠEK, 1.a

NAŠ KUŽA JE MAKS. NA GLAVI IMA DVE ČRNI UŠESI. IMA TEMNO RJAVE OČI IN ČRN SMRČEK. OKOLI VRATU IMA ŽELEZNO, SIVO OVRATNICO. JE ČRNE BARVE. TEČE TAKO HITRO KOT MOTOR. HITRO SE GA DA KAJ NAUČITI.

SAMO PLEČKO, 1.a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL JE MUCEK IN IME MU JE MAKSI. IME JE DOBIL PO FILMU. JE BELOČRN, IMA SVETLO RJAVE OČI. VSAKI DAN NAM POD OKNO PRINESE KAKŠNO MIŠ ALI BRAMORA. ZADNJIČ SE JE IGRAL Z BALONOM. KO JE BIL MAJHEN, JE IMEL ZELO MALA UŠESA IN MALI REPEK. TO JE MOJ MUCEK

KAJA CAFUTA, 1.a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL JE MUCEK. IME MU JE GARFILD. RAD SE Z MANO IGRA. KO MU DAM MLEKO, GA RAD POJE. RAD IMA TUDI KLOBASE IN KRUH. IMA MEHKA UŠESA IN BELORJAVE OČI. RAD HODI ZA MENOJ.

PATRIK LAMPRET, 1.a

MOJI PSIČKI JE IME DINA. IMA SVETLO RJAVO DLAKO. JE ZELO MEHKA. NA GLAVI IMA DVA SVETLO RJAVA UŠESA. RADA SE IGRA Z ŽOGO. IMA SVETLO RJAVE TAČKE. RADA SE IGRA Z MANO.

DAŠA CVETKO, 1.a

JAZ IMAM DOMA KUŽKA BOBIJA. IMA ČRNO DLAKO. NA GLAVI IMA UŠESA, OČI IN USTA. OB TELESU MU RASTEJO ŠTIRI TAČKE IN REP. Z NJIM SE IGRAM. KO MU VRŽEM ŽOGO, SE JE BOJI. VČASIH GREVA NA SPREHOD. VSAKI DAN MU PRINESEM HRANO IN VODO.

MARKO KUŽNER, 1.a

MOJI KUŽKI JE IME ORKA. IMA TEMNO RJAVE OČI, ČRN SMRČEK. ZELO RADA JE KOSTI IN MESO IN RADA PIJE VODO. KER NI UBOGALA, JO JE POVOZIL AVTO. ZATO TEŽKO HODI. IMAM JO ZELO RADA.

LUCIJA BRGLEZ, 1.a

TO JE DENISOVA MACA. IMA ČRNO RJAVO GLAVO, IMA ČRNE OČI, ČRN SMRČEK, NOGE IN REPEK. RADA PIJE VODO IN PLEZA. LOVI TUDI PTIČE. RADA SE IGRA.

ANDRAŽ RAKOVEC, 1.a

SOSEDOVEMU KUŽKU JE IME PIKI. JE ČRNE BARVE. RAD SE IGRA.

VANESA MARČIČ, 1.a

JAZ IMAM DOMA REKSA. RAD IMA IGRAČE, VODO, KOSTI IN RAD SE SPREHAJA. IMA ME RAD. VESELO SKAČE. JE RJAVE BARVE, REPEK JE ČRN. TAČKE IMA ČRNE.

ANJA SAGADIN, 1.a

DOMA IMAM MUCO. JE ČRNE BARVE. PO TREBUŠČKU IMA DVE BELI LISI. IME JI JE DŽENI. NAJRAJE SE IGRA Z VOLNO. RADA PIJE VODO. NAJRAJE SPI NA BLAZINI. JE MALA IN ZELO LEPA.

ALEN ŠALAMUN, 1.a

Patrik Lampret, 1. a

Anja Sagadin, 1. a

MOJEMU KUŽKU JE IME TARZAN. MOJ TARZAN IMA RAD MUCE. RAD JE KOSTI IN MESO. SPI V HLEVU. ZRAVEN NJEGA SPIJO MUCE.

ROK KORŽE, 1.a

TO JE MOJ KUŽA RUNO. JE ZELO VELIK. IMA DOLGI REP. PO HRBTU JE ČRNE BARVE, PO TREBUHU PA JE BELE BARVE. IMA ČRNI NOS, TEMNO RJAVE OČI. RAD JE JUHO, KOSTI. RAD SE IGRA Z ŽOGO. UNIČIL MI JE ŽE VELIKO ŽOG. KADAR ODPREM VRATA, SEDI PRED NJIMI. VČASIH NA ASFALT SKOTALI JEŽKA, KI GA NAJDE NA HRIBU. KO PRIDE KDO NA OBISK, ZALAJA. JE NEMŠKI OVČAR.

ANŽE VEDLIN, 1.a

BOLELO ME JE

Padla sem in me je ati peljal k zdravniku. Zdravnik me je pregledal in ugotovil, da imam zlomljeno roko. Dobila sem mavec in šla sem lepo domov.

Mateja Goprišek, 2.a

Bil sem pri zobozdravniku. Najprej sem se usedel na stol. Zobozdravnica mi je zmočila usta. Potem sem izpljunil vodo. Potem mi je dala zvezdico. Napisala mi je, kdaj naj pridem spet.

Julijan Krajnc, 2.a

Zelo slabo sem se počutila. Dobila sem vročino in bilo mi je slabo. V postelji sem počivala in sem jemala domača zdravila. Nič ni bilo boljše, pa sem morala k zdravniku. Zdravnik mi je dal zdravila in čez nekaj dni mi je bilo že boljše. Spet sem veselo hodila v šolo.

Sara Korže, 2.a

Prišla sem v ušesno ambulanto. Tam so me prijazno sprejeli. Dali so me v stroj. Tam so mi dali na ušesa slušalke. Zdravnik je rekel kaj slišim. Če sem slišala, sem pritisnila na gumb. Potem sem dala kri. Potem mi je zdravnik napisal napotnico. Napotil me je na operacijo mandelnov. Čez nekaj dni sva s sestro šli na operacijo. Vzeli sva svojo pižamo. Dali so naju na posteljo. Peljali so naju v operacijsko sobo. Tam so mi dali injekcijo, da sem zaspala. Operirali so naju. Kmalu sva se zbudili. Potem sva še ostali štiri dni v bolnici.

Asrtid Cep, 2.a

OBISKALI SMO KMETIJO

V šoli smo se zbrali z učiteljico. Od tam smo se odpravili na Žigetovo kmetijo. Na kmetiji imajo krave, teličke in bike. Redijo tudi prašiče. Živali hranijo s silosom. Potem so nam ponudili še hrano. Ko smo se najedli, smo se poslovili in se odpravili domov.

Matevž Hernja, 2.a

V četrtek smo šli na Sestrže, k sošolcu Žigetu. Zbrali smo se v šoli in odšli peš na Sestrže. Zraven smo imeli torbe in v njih sendvič, sok in sladkarije. Pot do Žigetove kmetije je bila zelo dolga. Ko smo prispeli do kmetije, nam je Žigetov ati razkazal hlev in delovne stroje. V hlevu smo videli krave, teličke in bike. Videli smo tudi, kako se molze kravo. Žigetova mama nam je pripravila pijačo, hrano in sladkarije. Malo smo se še igrali, potem pa smo šli nazaj proti šoli. Na kmetiji je bilo lepo.

Rok Gorjanc, 2.a

Prišli smo v šolo. Tam smo se zbrali. Učiteljica nas je preštela in šli smo na pot. Bilo mi je vroče. Med potjo smo se pogovarjali in si pravili smešnice. Potem smo prišli do kmetije. Odložili smo nahrbtnike. Pokazali so nam hlev. V njem so bili biki in krave. Pokazali so nam, kako molzejo kravo s strojem. Videli smo tudi priključke za traktor. Potem smo šli domov.

Lora Grobelšek, 2.a

NAŠA HIŠA

Naša hiša ima štiri vhodna vrata in veliko oken. Ime rumeno fasado. V hiši imamo hodnik, kuhinjo, dnevno sobo, spalnico, podstrešni sobi, stranišče, kopalnico, klet in garažo.

Astrid Cep, 2.a

Naša hiša je bele barve. Ima osem oken. V hiši imamo dnevno sobo z veliko omaro, televizijo in jedilnico. Jaz imam svojo sobo z računalnikom in pisalno mizo.

Matevž Hernja, 2.a

Moj blok je velik, zato, ker ima devet nadstropij. Jaz živim v prvem nadstropju. Imam tudi brata. Ime mu je David. Skupaj imava svojo sobo. Po kosilu se malo pogovarjamo, zvečer pa se najraje zadržujemo v dnevni sobi.

Haidi Zakelšek, 2.a

Jaz živim v Majšperku. Imam psa Dinota. Stara sem osem let. Imam svojo sobo. Najrajši se zadržujem v dnevni sobi. Tam imamo televizijo. Imam zlato ribico, ki ji je ime Lunica.

Nika Kovačič, 2.a

ROKOMET

Moj najljubši šport je rokomet. Hodim tudi trenirat na Ptuj v gimnazijsko telovadnico. Z mano hodita tudi moji sošolki Maruša in Sandra. Včasih nas na trening pelje moj ati, včasih pa Marušina in Sandrina mamica. Treninge imamo v torek in petek, med počitnicami in prazniki pa nam odpadejo.

Takrat je bil torek. Ob 16. uri sem se začela oblačiti in pripravljati stvari za trening. Zraven moram imeti trenirko ali kratke hlače, »teniske« in vodo. Ob 16.25 sva se z atijem odpeljala po Marušo in Sandro. Med potjo smo se pogovarjale o šoli in o ocenah. Ko smo šle po hodniku do slačilnice, smo ugotovile, da imamo tekmo. V slačilnici smo se hitro preoblekle in se začele razgibavati. Delale smo veliko različnih vaj, kmalu smo začeli igrati. V prvem

polčasu še nisem igrala. V drugem pa sem. Zadela sem samo en gol. Na koncu je bil rezultat 33 : 4 za nas.

Te tekme sem se že dolgo veselila, saj je bila moja prva. Upam, da bom na naslednji tekmi boljša, zato pa moram trdo trenirati.

Saša Galun, 5.a

HURA, PRVOMAJSKE POČITNICE!

V nedeljo zjutraj smo šli na Bolfenk. Z avtom smo se odpeljali do Marine. Od tam naprej pa smo šli peš. Hodili smo po gozdu in malo počivali. Potem smo šli naprej in prišli do Bolfenka. Tam nas je čakala babica. Zakurili smo ogenj, pekli čevapčiče in ribe. Malo sem še počivala. Potem smo šli nazaj domov po gozdu. Ko smo šli navzdol, mi je drselo in sem večkrat padla. Ko smo prišli na travnik, smo nabirali še smrekove vejice za sirup. Potem smo se odpeljali domov.

Nika Kovačič, 2.a

V petek zjutraj smo odpotovali v Međugorje. Vozili smo se osem ur. Tam smo si ogledali veliko stvari. Tudi cerkev. Cerkev je zelo lepa. Ko smo se vračali, smo se ustavili nad Makarsko. Tam smo si postregli z malico. Odmaknil sem skalo. Pod njo sem našel stonogo. Odvalil sem še eno skalo in pod njo našel škorpijona. Odpeljali smo se domov. Izlet mi je bil zelo všeč.

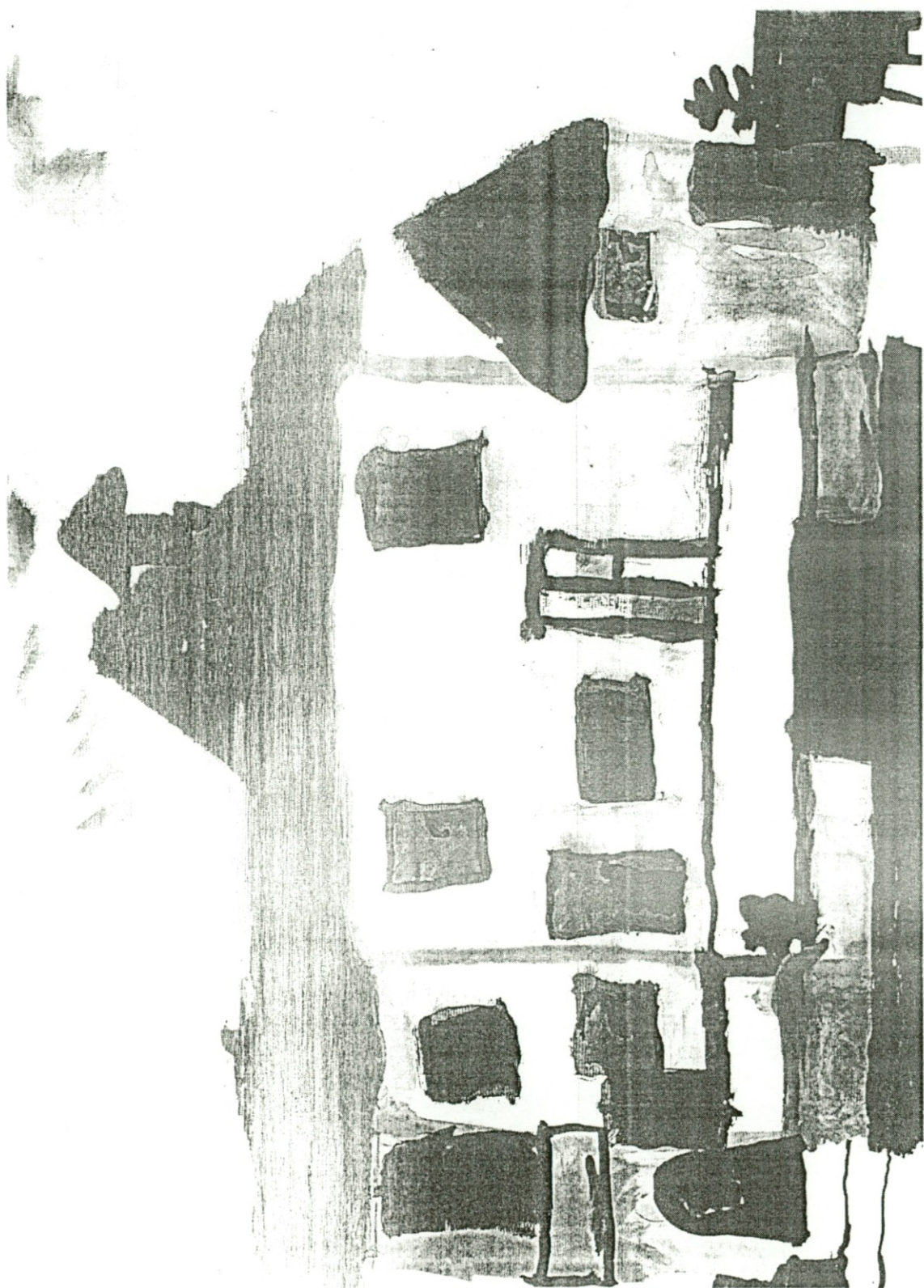
Matevž Hernja, 2.a

Prvomajske počitnice sem preživel v Podvincih. Veliko sem bil pri račkah. Dve stari raci imata mladičke. Jaz sem se igral z mladimi račkami. Raci sta peljali mladičke v velik bazen, da so se kopale. Bilo jih je lepo videti.

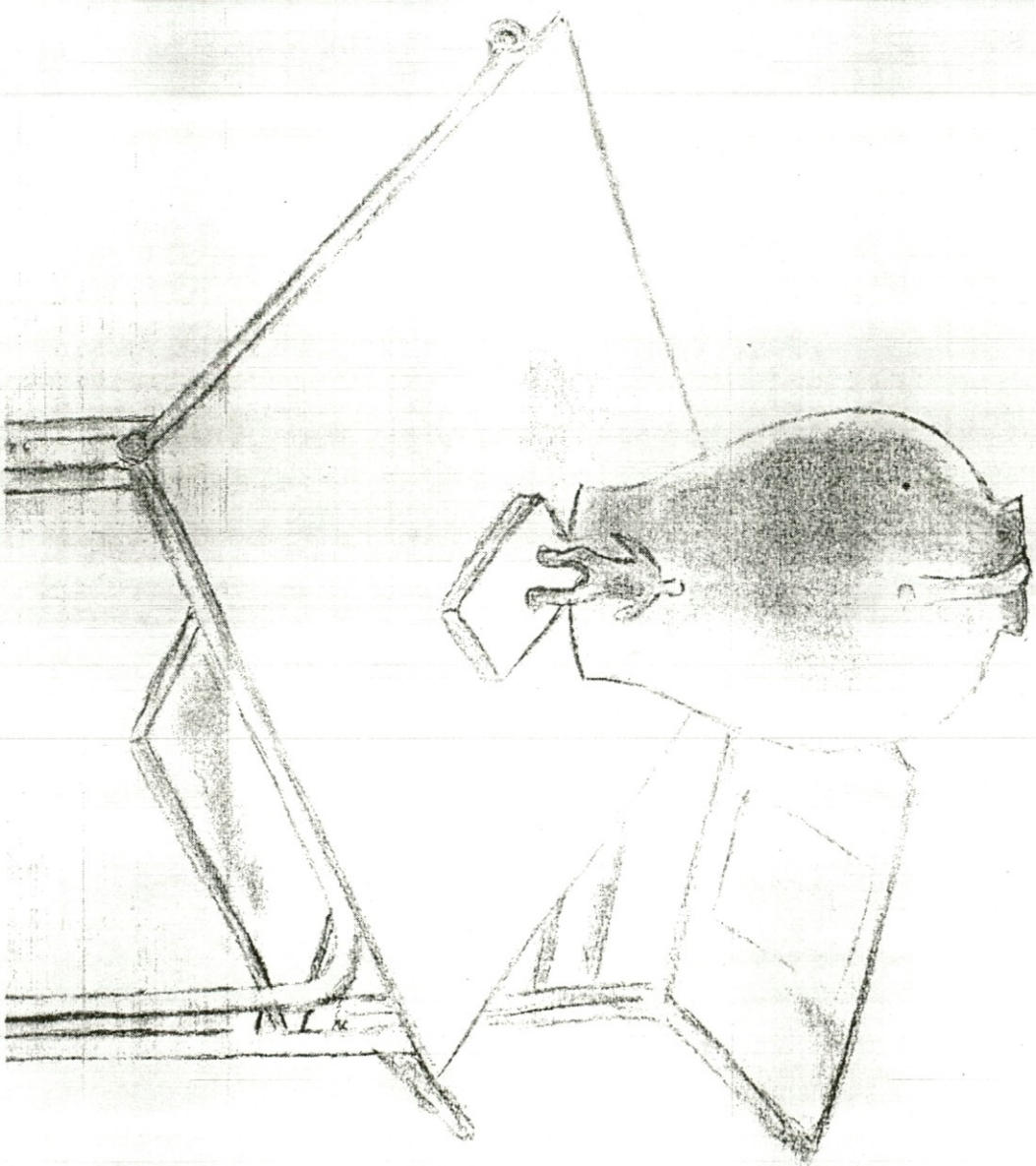
Tristijan Duh, 2.a

V soboto pred 1. majem smo na Bregu prižgali kres. Potem je bilo rajanje do poznih ur. Jaz in moji prijatelji smo se igrali vojake in pili coca colo. Za prvi maj smo šli na Donačko goro. Ko sem prišel na vrh gore sem se podpisal v zvezek.

Alen Kozel, 2.a

Astrid Cep, 2. a/9

Dorotheja Avguštin, 8. b/9

Prvi maj je praznik dela. Na večer pred prvim majem postavijo majsko drevo in zakurijo kres. Ljudje so se zbrali na igrišču v Majšperku. Ko se je znočilo so šli na Breg z baklami. Ko so prispeli do Brega, so vrgli bakle v kres. Zelo močno je zagorelo. Slišala se je tudi glasba, ker so ljudje plesali ob kresu. Jaz sem vse to opazoval iz našega balkona. Bil je lepo.

Rok Gorjanc, 2.a

V petek zvečer so pripeljali majsko drevo. V soboto popoldne so fantje olupili deblo. Dekleta smo spletle vence in jih okrasili z barvnimi trakovi. Z barvnimi trakovi smo okrasile tudi veje. Vence smo obesili na drevo. Proti večeru smo se zbrali mladi in naši starši in skupaj postavili majsko drevo. Drevo smo postavili na hribu, da se ga lahko vidi daleč naokrog. Vsi smo se poveselili pozno v noč.

Eva Šalamun, 2.a

V nedeljo 1. maja smo šli na Donačko goro. Tega dne je bilo zelo vroče. Plezala sem po skalah in se imela lepo.

Haidi Zakelšek, 2.a

Prvomajske počitnice sem preživel na morju z mamico, atijem in Kajo. Bil je vroče, tako, da smo se sončili, jedli sladoled in pili limonado. Bil je lepo.

Nino Medved, 2.a

STRAH V ŠOLI V NARAVI

Leta 2003 smo bili v šoli v naravi v Čatežu. Jaz sem bil v bungalovih s Sebastijanom, z Janom in Valentinom.

Nekega dne pa smo zunaj zaslišali čudne glasove. Jaz sem zunaj celo videl črnega moškega z masko na obrazu in s palico v rokah. To je videl tudi Matej (sosed), ki je pridrvel k nam in nam začel razbijat po vratih zraven pa je kričal: »Odprite!« Seveda smo mu odprli in že je vstopil. Matej je bil ves moker od potu, ves zadihan in s škornji v rokah. Tedaj pa je rekel: »Tam zunaj j, j, je ... moški s št, štilom v ro, roki!« Najprej smo se ustrašili, potem pa se začeli smeјati. Kasneje pa smo izvedeli, da je bil to moški s kapuco in dežnikom.

Jaka Princ, 5.a

VOZITI SE S KOLESOM – PRAVA MALENKOST

Ko sem bil star tri leta, sem dobil majhno kolo. Nato me je ati dal na kolo. Ker je kolo imelo pomožni dve kolesci, sem imel ravnotežje, ko sem se usedel na sedež. Ati me je potiskal, jaz pa sem se naučil voziti s kolesom.

Tilen Ahec, 2.a

Moje kolo je zelene barve. Naučila sem se ga voziti pri babici. Nekajkrat sem padla, nato sem se hitro naučila voziti kolo.

Haidi Zakelšek, 2.a

Moje kolo je sivo rdeče barve. Ima 21 prestav. Ima prednjo in zadnjo zavoro. Na krmilu ima tudi zvonec. In ima tudi pedale. Pod pedali ima tudi taco. Ima tudi mehek sedež. Na pedalih in na kolesih ima odsevna telesa. S kolesom se rada vozim po domačem dvorišču. Ko bom naredila kolesarski izpit, se bom lahko vozila po cesti.

Mateja Gorišek, 2.a

Ko sem bila stara tri leta, sem si zaželela imeti kolo. Dobila sem ga. Potem, ko sem bila stara pet let, me je mamica naučila voziti kolo brez pomožnih koles. Dobila sem novo kolo brez pomožnih koles. Zdaj se odlično vozim.

Astrid Cep, 2.a

Moje kolo je bele barve. Vsaki dan se vozim z njim. Dostikrat sem že padla. Ko se mi je predrlo kolo, se nekaj dni nisem mogla voziti, dokler mi ga ni popravil Denis. Ker imam to kolo uničeno, bi rada, da mi mami kupi novo kolo. Mami pravi, da ga bom dobila šele v četrtem razredu.

Želim si čimprej novo kolo, staro kolo bom dala na odpad.

Marina Železnik, 2.a

LUTKOVNI DAN

V petek, 14.1.2005, smo imeli kulturni dan. ogledali smo si lutkovno predstavo Moj dežnik je lahko balon. Ko smo si predstavo ogledali, smo šli delat lutke. Najprej nam je Irena pokazala, kako se lutka izdelava in potem smo sami izdelovali lutke. Delali smo medveda, jelena, srno, leva, psa, lisico in muco. Ko smo naredili lutke, smo jih odnesli domov.

Katja Cmrečnjak, 2.a / 8

14. januarja smo imeli lutkovni dan. Najprej smo šli v telovadnico, kjer smo si ogledali lutkovno predstavo Moj dežnik je lahko balon. Ko je bilo konec predstave, nam je gospa Irena povedala, kakšne lutke poznamo. Medtem pa so lutke prihajale iz za zaves. Najboljša in smešna je bila lutka Cene.

Potem smo šli na malico. Po malici smo izdelovali lutke. Bilo je zanimivo. Ko smo šli domov, smo si odnesli vsako svojo lutko.

Imela sem se lepo.

Lucija Vilčnik, 2.a / 8

V GOZDU

V torek, 26.10.2004, smo imeli naravoslovni dan. Šli smo v gozd. V gozdu smo videli listnata in iglasta drevesa. Nato smo se pogovorili, kakšen gozd je v jeseni. Gozd v jeseni je pisan. Potem smo se razdelili v skupine. Naša skupina je iskala plodove, rastline, liste dreves in živali na gozdnih tleh. Narediti smo morali tudi počep. Ko smo vse skupine končale z delom, smo se vrnili v šolo.

Ana Karneža, 2.a / 8

GARFIELD

V četrtek smo imeli kulturni dan. Odpeljali smo se v kino Ptuj. Ogledali smo si film Garfield. Garfield je bil maček, ki je bil debel in smešen. Imel je gospodarja Johna. Potem je John dobil še psa Odija. Garfield in Odi sta plesala. Nekega dne sta gospodar John in Odi odšla na pasjo razstavo. Pes Odi je pobegnil, za njim pa še Garfield. Film je bil zanimiv. Po ogledu filma smo šli domov.

Ana Šaše, 2.a / 8

V TELOVADNICI

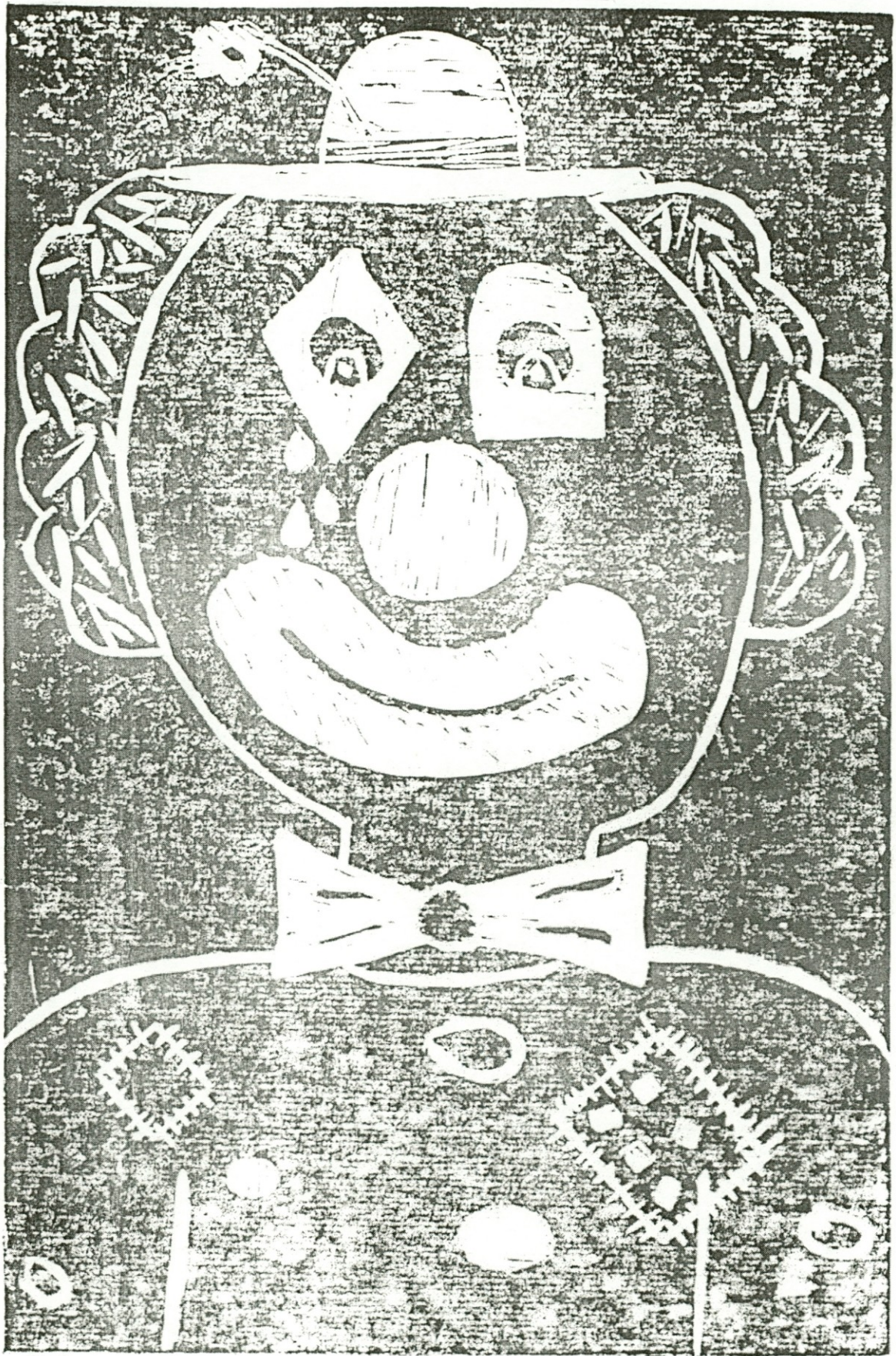
V sredo, 27.10.2004, smo imeli športni dan. Igrali smo športne igre v telovadnici. Razdelili smo se v skupine. Igrali smo igrice Črni mož in več štafetnih iger. Po malici pa smo igrali igro Med dvema ognjema, katero zelo radi igramo.

Aljaž Kores, 2.a / 8

KRESOVANJE

V soboto, 30.4.2005, je bilo kresovanje. Ta dan smo tudi doma postavili majsko drevo. Zvečer smo šli na kresovanje. Na igrišču smo si vzeli vsak svojo baklo in malo počakali. Čez nekaj časa so nam gasilci prižgali bakle. Kmalu se je stemnilo in naše bakle so se lepo videle. Nesli smo jih od Majšperka do Brega. Ko smo prišli na Breg, smo šli do igrišča, kjer je bil postavljen šotor. Nato smo šli do kupa vej in na te veje smo vrgli bakle in kres je zagorel zelo visoko. Nazadnje smo šli na pijačo. Tako je bilo kresovanja konec. Ta dan je bil zelo lep.

Matic Rakovec, 2.a / 8

Andreja Ceci, 7.b

Sandra Ivančič, 7. b/9

ŠOLSKI DAN

Ko zjutraj zgodaj vstanem,
zvezke v torbo danem,
v šolo pohitim,
da je ne zamudim.

V šoli imamo se lepo,
pri telovadbi se zabavamo,
pred spisi pa pobegnemo.

Po pouku domov odhitimo,
da kosila ne zamudimo.

Potem nalogo naredimo
in se novega dne veselimo.

Anja Kozoderc, Saša Galun, Rosana Majhenič, 5.a

KONČNI IZLET

Pred šolo smo se zbrali,
malo smo se poigrali.
Vozili smo se pol ure
in zmanjkalo nam je jutranje ure.
Bilo je veliko zanimivih stvari,
zato se vsak končnega izleta veseli.

Petra Cep, 3.a

NA PLAVALNEM

Na plavalnem smo bili,
dve uri smo se trudili.
A ko konec je bilo,
kot mokre miške tekli smo.

Ko delfinčka smo dobili,
smo pravila kar kršili.
Mi smo žejni lačni – pili bi,
jesti, jesti se mudi.

Tadeja Babulč, 3.a

BOBI

Majhen, prijazen,
črn kot noč,
to je moj Bobi,
pri vseh opraviilih v pomoč.

Trga hlače, nogavice,
stvari so varne pred njim le,
če ne štrle s police.

Kadar z rjavimi očkami
pogleda me,
takrat vem, da med nama
pravo prijateljstvo je.

Tamara Frlež, 7.a

KRAVA

Če je trava prava,
pride naša krava,
nekaj časa tava
in nato šele spozna,
da je otava.

Pa mimo sosed gre na kavo,
pa vidi našo ubogo kravo.
Zagleda, da ima eno oko rjavo
in drugo oko temno plavo.
Spozna, da srečal je tapravo
in takoj povabi jo na kavo.

Kaj drugega
si še krava sploh ne bi želela
in sta s sosedom
do konca svojih dni živela.

Darko Zakelšek, 7.a

IZ USTVARJALNEGA KOTIČKA

(mačka, tačka, kvačka, račka)

PRIŠLA JE MAČKA,
REKLI SMO JI TAČKA.
PRIŠLA JE ŠE RAČKA,
KI RADA PRTIČKE KVAČKA.

(kos, bos, nos, motokros)

PRILETEL JE KOS,
BIL JE BOS,
VOZIL JE MOTOKROS,
BOLEL GA JE NOS.

(limona, Simona, bonbona, krona)
ŽIVELA JE SIMONA,
JE IMELA V ROKI DVA BONBONA.
Z GLAVE JI JE PADLA KRONA,
BILA JE KISLA KOT LIMONA.

(krava, trava, naprava, prava)
V OMARI JE ŽIVELA KRAVA,
BILA JE PRAVA NAPRAVA,
VŠEČ JI JE BILA ZELENA TRAVA,
ŽAL PA NI BILA TAPRAVA.

(pingvin, delfin, sin)

PRIPLAVAL JE DELFIN,
PRICAPLJAL JE ŠE PINGVIN
TA PA NI NJGOV SIN.

(zvonec, konec, lonec)

BIL JE VELIK LONEC,
ZACINGLJAL JE ZVONEC,
PRAVLJICE JE KONEC.

(roža, boža, moža)

CVETELA JE ROŽA,
KI JO SONČEK BOŽA,
ZATO VESELA STA DVA MOŽA.

(bik, štrik, vik, krik)

V HLEVU JE JEZNI BIK,
UTRGAL JE ŠTRIK,
NASTAL JE VIK IN KRIK.

(osa, kosa, bosa, rosa)

PRILETELA JE OSA,
BILA JE ROSA,
VIDELA JE DVA KOSA,
BILA STA BOSA.

Učenci, 1.a

HALOŠKE KOLINE

Bil je res lep začetek dneva,
ko po mesu prišla nam je potreba.
Ni bilo kaj drugega, kot zaklati svinjo
in do vrha napolniti zamrzovalno skrinjo.

Bil je to sobotni dan,
ko so si vsi mesarji zastavili svoj plan.
Delo jim še ni moglo iti dobro od rok,
saj jih je motilo cel kup otrok.

Noben otrok se ni prej umiril,
dokler jim ni gospodar pošteno zavpil:
» Kaj se zdaj to pravi, vi sirote uboge,
gremo vsi v hišo, da nam ne delate nadloge.«

En mesar si je cilj – ubiti svinjo – postavil
in ko jo je ustrelil, jo je za 30 cm prestavil.
Svinja je bila pač ubita,
lahko bi se izmaknila metku, a ni bila nič nabrita.

Že so rezali mesarji mast iz svinje,
in z mastjo so se polnile zlepljene črepinje.
Zelo dobro je potekal njih plan dela
in mašina je lahko že mast zmlela.

Tudi malica mesarjem ni delala vetra,
saj so jedli običajno jed za koline – jetra.
Seveda so tudi kar nekaj popili
in se še nekaj časa veselili.

Po končanem obredu so šli mesarji spet na delo
in tako je bilo še kar dolgo veselo.
Njih delo je bilo res prav pohvalno
in že so jedli in pili za mizo ovalno.

Nekateri pa so bili malo preveč razigrani
in so bili več pri pijači kot pri hrani.
Tako so se ga kar dobro napili
in so med potjo domov, v kakšen graben zavili.

Tako nekako potekajo haloške koline,
na katerih čas kar hitro mine.
Te koline že skoraj vsak Haložan na pamet ve
in ve, kdaj se lahko pije in kaj ne.

Sašo Kodrič, 7.a

POLETJE

Poletje je cvetje,
poletje je sonce,
ki nam sije na vse konce.

Je pesem ptic,
ki te zjutraj zbudijo,
je šum valov,
ki te na morje zvabijo.

Poletje je ljubezen,
ki je čudna bolezen,
je vabljliva in nalezljiva.

Poleti je vroče,
zato se nam včasih zahoče,
mrzle, osvežilne limonade.

Ter seveda kar nam poleti najbolj prija,
je ledena slastna sladkarija.
Ponavadi nam ga dajo v kornet,
to je seveda
SLADOLED.

Klementina Kozoderc, 7.a

LJUBEZEN

Ljubezen je lepa navada,
je to, ko se imata dva rada,
učenec te zmeraj bolj zbada,
babica samo naklada,
energija v telesu ti pada,
zdelan si kot marmelada,
eno pa vseeno drži,
nikoli ne veš, kdaj ljubezen skipi.

Dušan Zakelšek, 7.a

ZALJUBLJENA

Zaljubljena sem bila,
zaljubljena sem,
in še nekaj časa
zaljubljena bom.

Oseba, ki jo ljubim, si ti,
ti si oseba, ki sem jo ljubila,
in ti si oseba, ki jo bom ljubila.

Si eno in edino bitje,
na Zemlji, ki me je,
kdajkoli zanimalo.

Zate bi storila vse.
vse, samo, da bi bil,
ob meni ti.

Veš, da te ljubim,
ne veš pa, da sem te ljubila,
in ne veš, da te bom ljubila.

Vendar ti meniš, da sem premlada zate.
Jaz menim, da dve leti razlike ni nič.
Ti si tudi mnenja, da nisem tvoj tip.
Če bi mi povedal, kaj moram spremenit, tudi bi.

A žal si ti povedal, kar si imel.
Kaj pa jaz?
Ali moje besede nič ne veljajo?

Povedal si, da nisem tvoj tip
in sem premlada zate.

Jaz sem hotela povedati,
da si mi všeč in da te
ljubim že kar dolgo časa.

Vendar ti mi tega ne dovoliš.
Zakaj? Kaj sem storila?

Če ti poveš svoje besede,
vedi, da je na drugi strani
nekdo, ki želi povedati svoje!

Vendar tebi je za moje
vseeno, ker ti si opravił, kar si imel.
Vendar si mene s tem
močno prizadel.

Vedi, da huje boli
kot če bi mi nož v srce zabodel,
a vseeno te še vedno
znova in znova ljubim.

Tanja Šoba, 5.a

ŽIVLJENJE

V življenju je bolečina
in voda je tekočina.

Od kod prihajamo mi?
In koliko nas živi?

Življenje je trpljenje,
zato je težko življenje.

Ni zemlja raj,
povej mi zakaj?

Maša Planinc, 8.b / 9

IZGUBLJENA

Izgubljam se,
najdi me,
ne išči me v pesmih mojih,
le hodi po stopinjah mojih...
Ne boj se,
izgubljaš se,
obriši solze žalosti
in ne oziraj se na ljudi,
kateri ti bodo zapirali pot...
in našel me boš ... povsod.

Doroteja Avguštin, 8. b / 9

NAŠ ROD LJUDI PLEMENITE KRVI

Tekla bo kri,
sredi temne noči,
po žilah ljudi,
v rekah krvi,
sredi temne noči.

Naj noč zaživi,
požene naj kri,
naj reka krvi
za vedno živi.

Ta reka krvi,
ki v žilah živi
naj naš rod ljudi
na veke živi.

In naš rod ljudi,
slovenske krvi,
pusti naj sledi
plemenite krvi.

Doroteja Avguštin, 8.b / 9

ZIBKA ŽALOSTI

Pesmi resnica razkriva,
da sreča v nesreči se skriva,
kjer žalostno dekle prebiva
se žalost v vasici razliva.

Pod srcem nosi dete malo,
ki poleti bo jokalo,
v leseni zibki se zibalo
žalost iz srca pregnalo.

Ta otrok je bil le nesreča,
ta otrok ni iz ljubezni sreča,
ker v njenih žilah kri rdeča
doletela jo je nesreča.

Zdaj, ko dete bo rojeno,
v staro zibko položeno,
vedno manj bo zaželeno
doživelo zlo strupeno.

Otroka dekla je dobila,
ga v zibko smrti položila,
otroka v Savi utopila,
nje srce močno je ranila.

Dan za dnem je zdaj jokala,
smisel življenja je iskala,
a na koncu se je vdala,
žalost srca jo je pokopala.

Doroteja Avguštin, 8.b / 9

ŽIVLJENJE

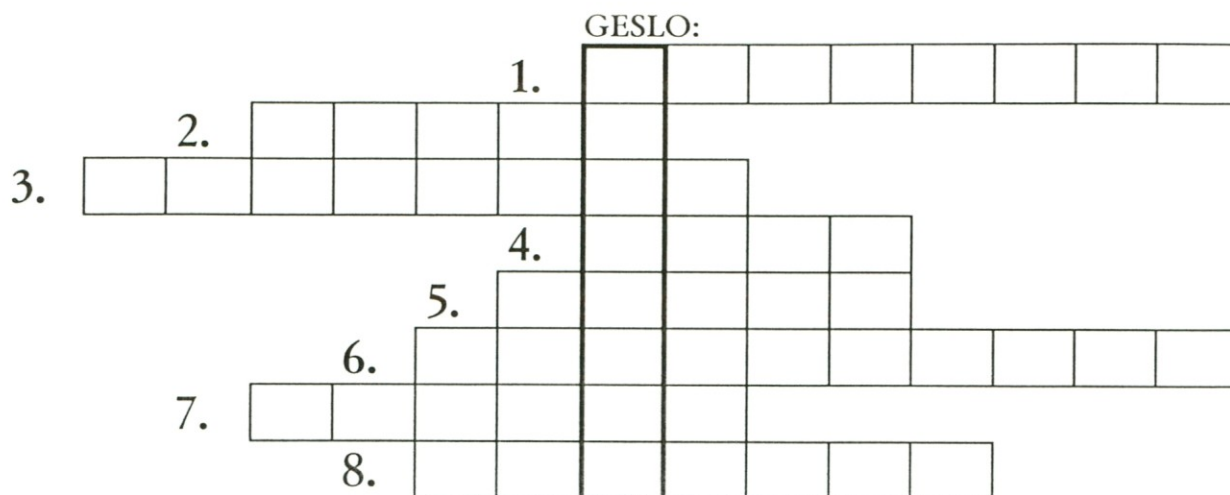
Kaj je sploh življenje?
Je ljubezen v katerem
se izgubiš in v njem
naprej živiš?

Življenje je nekaj lepega,
nekaj neskončno lepega,
in vsak človek ga ljubi,
če ga hoče. Jaz ga.

Življenje ljubi tudi ti,
če ga le lahko,
ampak ne izgubi ga,
ker je dragoceno.

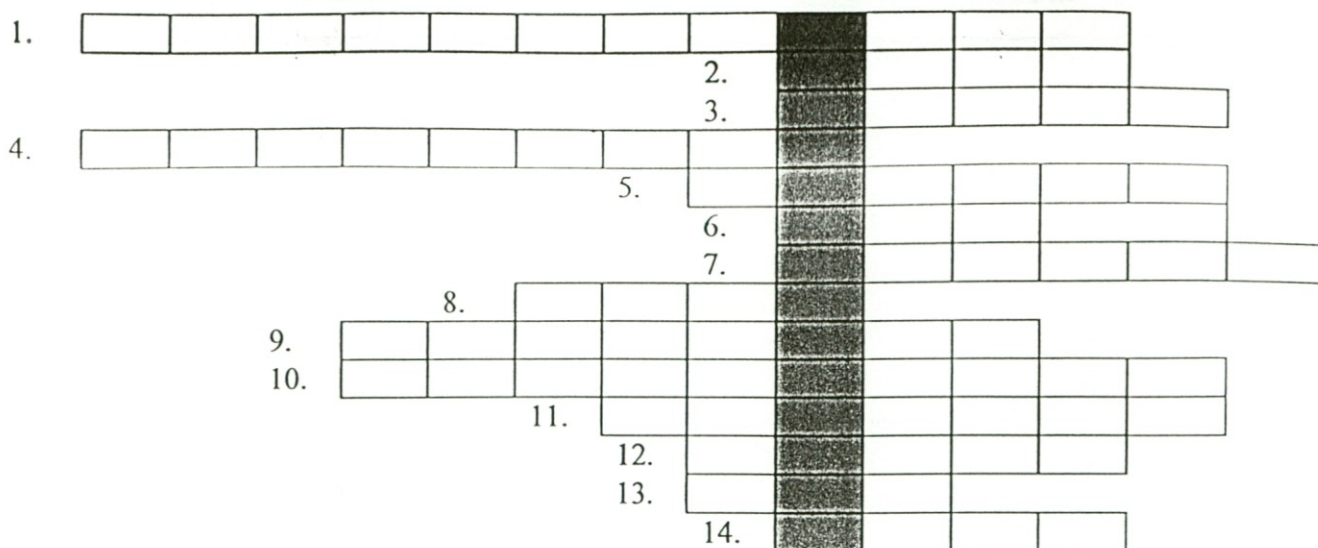
Anja Pajnkiher, 8.b / 9

REŠI KRIŽANKO!

1. GRAD NEKOČ
2. ZGRADBA, KJER ODDAMO PISMO
3. PRODAJALNA Z RAZLIČNIMI STVARM
4. ZGRADBA, KJER SE UČIMO
5. ZGODOVINSKO OBELEŽJE
6. PRODAJALNA S CVETLICAMI
7. GRADIČ NA BREGU
8. PRODAJALNA Z ZDRAVILI

*Sestavili učenci 2. a / 8
 Patricija, Ana Š., Ana K.,
 Aljaž, Matic*

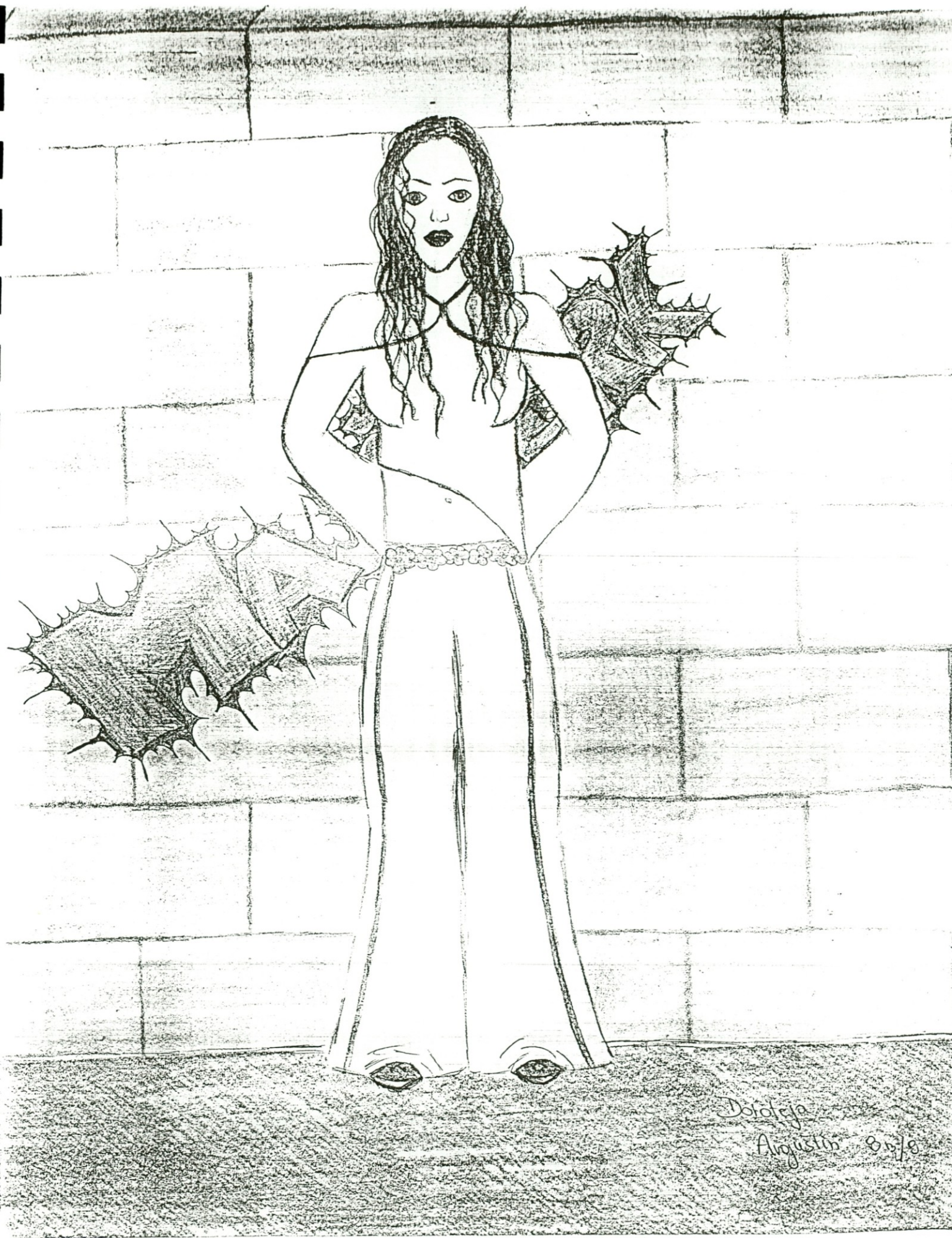

1. Žuželka, ki je rdeče barve in ima črne pike.
2. Je žival, ki beketa in daje volno.
3. Z njim poganjamo čoln.
4. Najlepša dežela je naša domovina.
5. Avto jih ima.
6. Pozimi ga okoli vratu nosimo.
7. Je žival, ki leta od rože do rože.
8. Je žival, ki lepo prede in miši lovi.
9. Vanj mečemo smeti.
10. Pripomoček pri pometanju.
11. Iz nje lahko naredimo špinačo, če se je dotaknemo nas speče.
12. Z njim merimo dolžino.
13. Tika-taka dela in nikoli ne upeha.
14. Na njo lahko sedemo, ko smo utrujeni.

JESeni SE BO DOKONČALA

(geslo križanke)

Simon Babulč 5.a

Zbrala in uredila: Andrejka Nemec

Majšperk, junij 2005

